

پیاده راه، حلقه ی مفقوده حمل و نقل پایدار انسان محور

مینا هرنندی^۱، مریم فرخی^{۲*}

۱- کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، مدرس گروه شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف آباد.

minaharandi@gmail.com

۲- دانشجوی دکتری طراحی شهری دانشگاه بوعلی سینای همدان، مدرس گروه شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف

آباد، تلفن تماس: ، farokhy.m@gmail.com

چکیده :

از مباحث اصلی در توسعه شهری پایدار، پیش نیاز بودن توسعه محلی برای توسعه ملی است که در این نوع توسعه، مردم و محیط زیست، محور اصلی برنامه ریزی هستند. شبکه های حمل و نقل به عنوان مهم ترین عامل توسعه شهری، در سطح شهر همانند "کانون های رشد" عمل کرده و تاثیر بسزایی در اصلاح و تحریک فضاهای پیرامونی خویش ایفا می نمایند. در این میان پیاده راه ها به عنوان بستر شکل گیری توسعه محلی پایدار، نقش مهمی در تقویت رابطه اجتماعی شهروندان و ارتقاء کیفی محیط زیست شهری بر عهده دارد که می تواند تکمیل کننده چرخه حمل و نقل پایدار باشد و از جنبه های مختلف کالبدی، اجتماعی، زیست محیطی، فرهنگی، اقتصادی و سیاسی سبب توسعه پایدار شهرها گردد.

در پژوهش پیش رو با بررسی و تبیین جایگاه پیاده محوری در سیستم حمل و نقل عمومی به مطالعه پیشینه تحقیق در جهان و ایران پرداخته و پس از تشریح ادبیات موضوع، تعریف مفاهیم اصلی پژوهش و تجزیه و تحلیل آن ها، در نهایت نتایج پژوهش در قالب راهبردهای عملیاتی، جهت برنامه ریزی پیاده مداری در سیستم حمل و نقل پایدار ارائه می گردد.

کلید واژه ها: حمل و نقل عمومی، پیاده مداری، حمل و نقل پایدار، پیاده راه.